

## ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาเบี่ยประชุมกรรมการ พ.ศ. 2547

: ศึกษาเฉพาะบทบัญญัติมาตรา 9 มาตรา 11/1 และมาตรา 14<sup>1</sup>

จักรพงษ์ เชื้อนแก้ว<sup>2</sup>

พระราชกฤษฎีกาเบี่ยประชุมกรรมการเป็นพระราชกฤษฎีกาที่ออกมาเพื่อใช้กับส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐโดยจะไม่ใช้บังคับกับประชาชนทั่วไปซึ่งเป็นกรณีที่รัฐบาลเห็นสมควรตราข้อบังคับใช้ในการบริหารงานทั่วไปในกิจการของฝ่ายบริหาร โดยอาจไม่ต้องอาศัยอำนาจตามกฎหมายแม่บทหรือกฎหมายระดับพระราชบัญญัติหรือพระราชกำหนดให้อำนาจในการออกพระราชกฤษฎีกาดังเช่นยุคเริ่มแรกที่มีการตราพระราชกฤษฎีกาเบี่ยประชุมกรรมการ พ.ศ. 2480 ซึ่งเป็นพระราชกฤษฎีกาเบี่ยประชุมเป็นฉบับแรกโดยเป็นหลักเกณฑ์กำหนดการจ่ายค่าตอบแทนที่เรียกว่า “เบี่ยประชุม” ให้แก่กรรมการซึ่งอยู่ในคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะรัฐมนตรี หรือโดยรัฐมนตรีซึ่งได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี ที่มีการประชุม ซึ่งเป็นการตราพระราชกฤษฎีกาโดยไม่ได้อาศัยอำนาจของกฎหมายแม่บทแต่เป็นการตราพระราชกฤษฎีกาของคณะรัฐมนตรีซึ่งเป็นฝ่ายบริหารเพื่อใช้บริหารงานของฝ่ายปกครองหรือฝ่ายบริหารในเวลานั้นและได้มีการปรับปรุงแก้ไขเรื่อยมาจนได้มีพระราชบัญญัติการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเงินบางประเภทตามงบประมาณรายจ่าย พ.ศ.2518 เพื่อรวบรวมและจัดหมวดหมู่ของประเภทการจ่ายค่าตอบแทนรวมถึงสวัสดิการและประโยชน์เกื้อกูลของข้าราชการ ได้แก่ ค่าเช่าซื้อบ้านข้าราชการ ค่าเช่าบ้านข้าราชการหรือค่าที่อยู่อาศัยของข้าราชการ ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ เบี่ยประชุมกรรมการ เงินเดือนระหว่างลาของข้าราชการ เงินสวัสดิการจากทางราชการ เพื่อเป็นฐานอำนาจในการตราพระราชกฤษฎีกาให้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเงินงบประมาณ วิธีการเบิกจ่าย อัตราการจ่าย ของผู้มีสิทธิได้รับเงินและหลักเกณฑ์อื่นตามที่เห็นสมควร หลังจากนั้นจึงได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาเบี่ยประชุมกรรมการ พ.ศ. 2519 โดยอาศัยอำนาจของกฎหมายแม่บทคือพระราชบัญญัติการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเงินบางประเภทตามงบประมาณรายจ่าย พ.ศ.2518 ในการตราพระราชกฤษฎีกาซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเบี่ยประชุมจากเงินงบประมาณและกำหนดอัตราเบี่ยประชุม ต่อมาได้มีการปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการจ่ายเบี่ยประชุม

---

<sup>1</sup> บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาเบี่ยประชุมกรรมการ พ.ศ. 2547 : ศึกษาเฉพาะบทบัญญัติมาตรา 9 มาตรา 11/1 และมาตรา 14 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พันธ์เทพ วิฑิตอนันต์ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คนพร จิตต์รุ่งเกียรติ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนกพร สุมนะเศรษฐกุล

<sup>2</sup> นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

กรรมการและได้ตราพระราชกฤษฎีกาเบี้ยประชุมกรรมการ พ.ศ. 2547 เป็นกฎหมายที่กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเบี้ยประชุมที่จ่ายจากเงินงบประมาณเท่านั้น รวมถึงวิธีการเบิกจ่ายเบี้ยประชุมและอัตราเบี้ยประชุมของคณะกรรมการผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยประชุม สำหรับผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยประชุม ต้องเป็นตามนิยามคำว่า “คณะกรรมการ” ในมาตรา 5 ของพระราชกฤษฎีกาเบี้ยประชุมกรรมการ พ.ศ. 2547 กล่าวคือ เป็นคณะกรรมการ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งและกำหนดองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ไว้โดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกาศพระบรมราชโองการหรือระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีซึ่งออกตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินหรือโดยประธานรัฐสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร ประธานวุฒิสภา คณะรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้ารัฐบาล หรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัดซึ่งได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี โดยไม่มีกฎหมายกำหนดให้ได้รับเบี้ยประชุมไว้เป็นการเฉพาะ และเบี้ยประชุมจ่ายจากเงินงบประมาณ ดังนั้น พระราชกฤษฎีกาเบี้ยประชุมจึงควรหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเบี้ยประชุมวิธีการเบิกจ่ายเบี้ยประชุมและอัตราเบี้ยประชุม ไม่ควรมีกฎหมายที่เกี่ยวกับการกำหนดวิธีการประชุมอยู่ในพระราชกฤษฎีกานี้ จากการศึกษาพบว่ามีเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเบี้ยประชุมวิธีการเบิกจ่ายเบี้ยประชุมและอัตราเบี้ยประชุม ได้แก่ การกำหนดให้กรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งโดยตำแหน่งสามารถมอบหมายให้บุคคลอื่นเข้าประชุมแทนในฐานะกรรมการได้ และให้บุคคลที่เข้าประชุมแทนนั้นนับเป็นองค์ประชุม การกำหนดจำนวนขององค์ประชุมที่ต้องมีกรรมการอย่างน้อยกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการประชุมกรรมการไม่ใช่หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเบี้ยประชุมกรรมการ นอกจากนี้ยังมีความเหลื่อมล้ำของการจ่ายเบี้ยประชุมแก่ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานกรรมการที่มีสิทธิได้รับเบี้ยประชุมเป็นรายเดือนที่จะมีสิทธิได้รับเบี้ยประชุมในอัตราเดียวกับกรรมการเท่านั้นทั้งที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบสูง เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนคณะกรรมการที่มีสิทธิได้รับเบี้ยประชุมเป็นรายครั้งจะมีสิทธิได้รับเบี้ยประชุมในอัตราเดียวกับประธานกรรมการซึ่งเป็นปัญหาดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ปัญหาในการกำหนดเรื่องการมอบหมายไว้ในกฎหมายเกี่ยวกับการจ่ายเบี้ยประชุม กล่าวคือ เบี้ยประชุมจะจ่ายให้แก่กรรมการที่มีสิทธิได้รับเบี้ยประชุมและได้เข้าร่วมประชุมโดยชอบด้วยกฎหมาย หากกรรมการซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยระบุตำแหน่งหากไม่สามารถเข้าร่วมประชุมได้สามารถมอบหมายเป็นหนังสือให้บุคคลอื่นเข้าประชุมแทนในฐานะกรรมการแทนผู้ดำรงตำแหน่งนั้นๆ และให้นับเป็นองค์ประชุมตลอดจนมีสิทธิได้รับเบี้ยประชุมในอัตราเดียวกับกรรมการคนนั้น ตามพระราชกฤษฎีกาเบี้ยประชุมกรรมการ พ.ศ. 2547 มาตรา 11/1 สาระสำคัญของการมอบหมายนี้ คือ ให้ผู้ที่ได้รับมอบหมายสามารถเข้าร่วมประชุมในฐานะกรรมการได้ สามารถนับเป็นองค์ประชุมได้ เพื่อให้สามารถออกเสียงลงมติในที่ประชุมและมีสิทธิได้รับเบี้ยประชุม ซึ่งเรื่องการมอบหมายให้ผู้อื่นปฏิบัติหน้าที่แทนไม่ใช่การกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเบี้ยประชุมซึ่งหลักการนี้ไม่ควรกำหนดให้อยู่ในกฎหมายว่าด้วยการจ่ายเบี้ยประชุมกรรมการประกอบกับการปฏิบัติงานของกรรมการซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยตำแหน่งเป็นการปฏิบัติราชการรูปแบบหนึ่งซึ่งมอบ

อำนาจในการปฏิบัติราชการการกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 มาตรา 38 ประกอบพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. 2550 มาตรา 8 อยู่แล้ว การกำหนดเรื่องการมอบหมายดังกล่าวไว้ในพระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประทุมกรรการจึงมีลักษณะที่ซ้ำซ้อนและเกินความจำเป็น

ประเด็นที่สอง ปัญหาในการกำหนดหลักเกณฑ์ในการนับองค์ประทุมไว้ในกฎหมายเกี่ยวกับการจ่ายเบี่ยงประทุม กล่าวคือ การนับองค์ประทุมเป็นสาระสำคัญในการประทุมกรรการ หากองค์ประทุมไม่ครบการประทุมจะทำให้การประทุมไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อมีการกำหนดให้มีคณะกรรมการไว้ในกฎหมายมักจะมีการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการนับองค์ประทุมไว้เสมอ แต่หากไม่มีกฎหมายกำหนดการนับองค์ประทุมเอาไว้เป็นการเฉพาะการนับองค์ประทุมก็จะไปตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 79 แต่ในมีการกำหนดเรื่องการนับองค์ประทุมของผู้เข้าประทุมแทนกรรการซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยตำแหน่งไว้ในพระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประทุมกรรการ พ.ศ. 2547 มาตรา 11/1 และกำหนดเรื่องจำนวนขององค์ประทุมที่ต้องมีกรรการอย่างน้อยกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประทุมไว้ในพระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประทุมกรรการ พ.ศ. 2547 มาตรา 14 การกำหนดในเรื่องการนับองค์ประทุมของคณะกรรมการซึ่งเป็นหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของคณะกรรมการไม่ควรกำหนดให้อยู่ในกฎหมายว่าด้วยการจ่ายเบี่ยงประทุม

ประเด็นที่สาม ปัญหาความเหลื่อมล้ำของสิทธิการได้รับเบี่ยงประทุมของผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานกรรการที่มีสิทธิได้รับเบี่ยงประทุมเป็นรายเดือน กล่าวคือ พระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประทุมกรรการ พ.ศ. 2547 ได้กำหนดอัตราเบี่ยงประทุมของคณะกรรมการไว้ 2 ประเภท คือ เบี่ยงประทุมเป็นรายครั้งตามพระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประทุมกรรการ พ.ศ.2547 มาตรา 6 วรรคสอง และเบี่ยงประทุมเป็นรายเดือน ตามพระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประทุมกรรการ พ.ศ.2547 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง ซึ่งผู้ที่ทำหน้าที่กรรการจะได้รับเบี่ยงประทุมเป็นไปตามที่กระทรวงการคลังประกาศกำหนด ส่วนผู้ที่ทำหน้าที่แทนประธานของคณะกรรมการที่มีสิทธิได้รับเป็นรายครั้งจะได้รับเบี่ยงประทุมในอัตราเดียวกับประธานกรรการ คือ เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งในสี่ของเบี่ยงประทุมที่กรรการได้รับ ตามพระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประทุมกรรการ พ.ศ. 2547 มาตรา 9 วรรคสอง ส่วนผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานของคณะกรรมการที่มีสิทธิได้รับเบี่ยงประทุมเป็นรายเดือนพระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประทุม พ.ศ. 2547 ไม่ได้กำหนดให้ได้รับเบี่ยงประทุมเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งในสี่ของอัตราเบี่ยงประทุมที่กรรการได้รับ จึงมีสิทธิได้รับเบี่ยงประทุมในฐานะกรรการเท่านั้น จึงเป็นความเหลื่อมล้ำในสิทธิการได้รับเบี่ยงประทุมของคณะกรรมการทั้งสองประเภท

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายของพระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประทุมกรรการ พ.ศ. 2547 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงและแก้ไขปัญหาดังนี้

1. พระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประทุมกรรการ พ.ศ. 2547 เป็นกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเบี่ยงประทุม วิธีการจ่ายเบี่ยงประทุม และการกำหนดอัตราการเบี่ยงประทุม เท่านั้น แต่มีการกำหนดเรื่องการมอบหมาย

ให้กรรมการโดยตำแหน่งสามารถมอบหมายให้บุคคลอื่นเข้ามาประชุมแทนกรรมการผู้นั้น ซึ่งเรื่องดังกล่าวเป็น หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการการกำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าวกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย เกี่ยวกับเรื่องการเงิน ประกอบกับการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการให้อำนาจแก่กรรมการโดยตำแหน่ง มอบหมายให้บุคคลอื่นเข้าประชุมแทนในฐานะกรรมการไว้ในพระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประชุมกรรมการ พ.ศ. 2547 มาตรา 11/1 มีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 มาตรา 38 ประกอบ พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. 2550 มาตรา 8 ที่กำหนดเกี่ยวกับการมอบอำนาจเป็นการเฉพาะอยู่ แล้ว หากกรรมการโดยตำแหน่งไม่สามารถเข้าประชุมได้ก็สามารถใช้วิธีการมอบอำนาจดังกล่าวได้ โดยไม่ต้อง ใช้วิธีการมอบหมายตามพระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประชุมกรรมการ พ.ศ. 2547 จึงควรยกเลิกบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการ มอบหมายที่มีการกำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประชุมกรรมการ พ.ศ. 2547 มาตรา 11/1

2. เบี่ยงประชุมกรรมการจะจ่ายให้แก่กรรมการที่มีสิทธิได้รับเบี่ยงประชุมและเข้าร่วมประชุมโดยชอบด้วย กฎหมาย ซึ่งการนับองค์ประชุมดังที่ได้กล่าวมาเป็นหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการประชุม การประชุมโดยครบองค์ ประชุมจึงจะถือเป็นการประชุมโดยชอบด้วยกฎหมาย การนับองค์ประชุมไม่ใช่หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเบี่ยง ประชุม แต่ในมีการกำหนดเรื่องการนับองค์ประชุมของผู้เข้าประชุมแทนกรรมการซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดย ตำแหน่งไว้ในพระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประชุมกรรมการ พ.ศ. 2547 มาตรา 11/1 และกำหนดเรื่องจำนวนขององค์ ประชุมที่ต้องมีกรรมการอย่างน้อยถึงหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุมไว้ในพระราช กฤษฎีกาเบี่ยงประชุมกรรมการ พ.ศ. 2547 มาตรา 14 ดังนั้น การกำหนดเรื่องเกี่ยวกับองค์ประชุมไม่ใช่เป็นเรื่อง เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การจ่ายเบี่ยงประชุมซึ่งหากกำหนดองค์ประชุมเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของการ ประชุมจึงควรอยู่ในกฎหมายที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการหรือกฎหมายเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการทางปกครอง ของคณะกรรมการ จึงควรยกเลิกบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการนับองค์ประชุมที่มีการกำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา เบี่ยงประชุมกรรมการ พ.ศ. 2547 มาตรา 11/1 และมาตรา 14

3. พระราชกฤษฎีกาเบี่ยงประชุมกรรมการ พ.ศ.2547 มาตรา 9 วรรคสอง ผู้ที่ทำหน้าที่แทนประธาน กรรมการที่มีสิทธิได้รับเบี่ยงประชุมเป็นรายครั้งจะมีสิทธิได้รับเบี่ยงประชุมในอัตราเดียวกับประธานกรรมการแต่ ผู้ที่ทำหน้าที่แทนประธานกรรมการที่มีสิทธิได้รับเบี่ยงประชุมเป็นรายเดือนจะไม่มีสิทธิได้รับเบี่ยงประชุมในอัตรา เดียวกับประธานกรรมการ ซึ่งเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 81 วรรคสอง แล้ว ผู้ที่จะปฏิบัติหน้าที่แทนประธานกรรมการย่อมต้องได้รับมอบหมายจากประธานกรรมการหรือได้รับ คัดเลือกจากคณะกรรมการ ซึ่งในการคัดเลือกย่อมต้องพิจารณาถึงคุณสมบัติ ความรู้ ความสามารถ ของผู้ที่จะมา ปฏิบัติหน้าที่ในแทนประธานกรรมการ และเมื่อปฏิบัติหน้าที่แทนประธานกรรมการย่อมต้องมีหน้าที่และความ รับผิดชอบในฐานะของประธานกรรมการด้วย เมื่อพิจารณาถึงหลักความเป็นธรรมในการกำหนดค่าตอบแทนของผู้ ที่ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานกรรมการที่ต้องมีความเท่าเทียมกันกับประธานกรรมการเนื่องจากมีหน้าที่ความ

รับผิดชอบอย่างเดียวกัน การไม่กำหนดให้ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานกรรมการที่มีสิทธิได้รับเบี้ยประชุมเป็นรายเดือนจึงไม่มีความเป็นธรรมเกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานกรรมการที่มีสิทธิได้รับเบี้ยประชุมเป็นรายครั้งที่ได้รับเบี้ยประชุมในอัตราเดียวกับประธานกรรมการ ในพระราชกฤษฎีกาเบี้ยประชุม พ.ศ. 2547 มาตรา 9 วรรคสอง จึงควรแก้ไขโดยกำหนดให้ผู้ที่ทำหน้าที่แทนประธานคณะกรรมการที่มีสิทธิได้รับเบี้ยประชุมเป็นรายเดือนมีสิทธิได้รับเบี้ยประชุมในอัตราเดียวกับที่ประธานกรรมการได้รับ

## เอกสารอ้างอิง

### หนังสือ

กรมบัญชีกลาง,พระราชกฤษฎีกาเบี้ยประชุมกรรมการ, กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คณะรัฐมนตรีและ  
ราชกิจจานุเบกษา,2552

วรเจตน์ ภาคีรัตน์, ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายปกครอง : หลักการพื้นฐานของกฎหมายปกครองและ  
การกระทำทางปกครอง, พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2549

### บทความ

หลักเกณฑ์การใช้ระบบคณะกรรมการในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย , จุลนิติ , ปีที่ 14 ,ฉบับที่ 6 , พฤศจิกายน –  
ธันวาคม พ.ศ. 2560

### เอกสารอื่นๆ

สภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ,รายงานของคณะกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศด้านการบริหาร  
ราชการแผ่นดิน ครั้งที่ 9 ,เรื่อง การปฏิรูประบบค่าตอบแทนและสิทธิประโยชน์ภาครัฐ, 2558  
(พฤศจิกายน 10)

สถาบันพระปกเกล้า, พระราชกฤษฎีกา, [Online]. Available URL: [http://wiki.kpi.ac.th/index.php?title=](http://wiki.kpi.ac.th/index.php?title=พระราชกฤษฎีกา)  
พระราชกฤษฎีกา

### กฎหมาย

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

พระราชกฤษฎีกาเบี้ยประชุมกรรมการ พ.ศ. 2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. 2550